

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **V. I.**, zastoupeného JUDr. Janem Kocourkem, advokátem se sídlem v Praze 9, Drahobejlova 21, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 4. 2007, č. j. 64 Az 130/2005 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Janu Kocourkovi, advokátovi se sídlem v Praze 9, Drahobejlova 21, **s e p ř i z n á v á** odměna za poskytnutou právní službu ve výši 4800 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 12. 10. 2005, č. j. OAM-1877/VL-10-08-2005, jímž byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu dle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci napadá stěžovatel shora uvedené rozhodnutí krajského soudu z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) , b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně uzavřel, že lze na daný případ aplikovat ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Stěžovatel sice podal žádost o udělení azylu poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění z území České republiky, v žádném případě tak ale neučinil s cílem vyhnout se vyhoštění. Uvádí, že je osobou neznalou práva a úředních postupů v České republice, což je také důvod, proč nepodal žádost o azyl v době před rozhodnutím o správním vyhoštění, a že „*měl důvody pro mezinárodní ochranu již před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění*“, neboť kromě pronásledování ve svém domovském státě a diskriminace ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu má v České republice „*pozitivní a důležitou osobní vazbu na svou partnerku – družku*“. Za těchto okolností mu přinejmenším měl být udělen azyl z humanitárního důvodu dle ust. § 14 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítá, že v řízení měla být z úřední povinnosti vyslechnuta jeho družka a měla být obstarána zpráva Ministerstva zahraničních věcí České republiky o tom, jak jsou dodržována lidská práva na Ukrajině, jak účinně tamní úřady prosazují zákonnost. Stěžovatel je přesvědčen, že bylo namístě, aby řízení před krajským soudem bylo z úřední povinnosti v těchto směrech doplněno s ohledem na možnou a žádoucí aplikaci ust. § 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Stěžovatel se dále domnívá, že napadené rozhodnutí krajského soudu je „nepřezkoumatelné, přičemž není uveden dostatek důvodů v samotném rozhodnutí po formální stránce, ale zejména z hlediska materiálního nebyl dokazováním ani dostatek důvodů pro správné rozhodnutí obstarán“. Proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci zpět tomuto soudu k dalšímu řízení.

Se shora uvedenými námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožňuje a naopak je považuje za nepřipadné, neboť jak vyplývá z judikatury tohoto soudu (např. z rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 – 71), zamítnutí žádosti o udělení

azyly jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu znamená, že neproběhlo dokazování ke zjištění existence důvodů pro udělení azylu podle ust. § 12, resp. § 14 citovaného zákona. Krajský soud posoudí toliko, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy, a to ve vztahu k ust. § 16 odst. 1 písm. k) citovaného zákona. Z výše uvedeného proto vyplývá, že vzhledem ke skutečnosti, že se všechny výše nastíněné námitky stěžovatele týkaly azylových důvodů uvedených v ust. § 12, resp. § 14 citovaného zákona a s tím souvisejícího neprovedení dokazování ve vztahu k těmto skutečnostem, zde zejména požadavek na vyslechnutí družky či obstarání zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky, jsou bezpředmětné. Tento závěr potvrzuje i názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, podle něhož byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za důvodnou též námitku stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zatímco spatřovaný materiální nedostatek důvodů rozhodnutí souvisí s výše zodpovězenými námitkami, které směřovaly proti nedostatečně provedenému dokazování, nelze se ke stěžovatelem postrádanému formálnímu nedostatku důvodů vyjádřit, neboť stěžovatel jej blíže neupřesnil a neuvedl tedy, v čem spočívá.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ust. § 104a s. ř. s. odmítl.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi částkou 2 x 2100 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé, a 2 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, celkem 4800 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu